

Twee dagen

Elke week kent twee dagen waarop ik me geen zorgen maak. En dat komt niet doordat ik zo sterk in mijn schoenen sta of ongevoelig ben voor twijfel of zorg. Dat komt doordat het op die dagen niet mogelijk is om me druk te maken.

De eerste dag is gisteren. Gisteren is al voorbij. Gisteren, met haar fouten, vergissingen, blunders en pijn is voorbij gegaan en die dag kan ik nooit meer bereiken. Verkeerde woorden die ik toen heb gezegd of foute beslissingen die ik genomen heb kunnen niet worden teruggenomen, hoe vaak ik er ook aan denk of hoe zeer ik me er ook over opwind. Behalve de herinnering aan prachtige momenten, kostbare overwinningen en mooie gedachten hebben wij niets meer te maken met gisteren. Gisteren was van mij, maar behoort mij nu niet meer toe. Het is nu het eigendom van God. Moet ik gisteren dan maar gewoon onder het vloerkleed vegen en vergeten, ook al krijg ik vandaag te maken met de gevolgen van gisteren?

Nee, maar het gaat er om wat wij er mee doen. Het is de bedoeling dat wij gisteren op geloof afleveren bij Hem die gisteren nog kan bereiken. Net zoals wij naar het postkantoor stappen en een pakketje afleveren bij de balie en het opsturen, zo moeten wij ook gisteren opsturen naar de liefdevolle handen van de eeuwige God, die geen tijd kent en in staat is om alle dingen om te vormen voor ons welzijn. God kan zoet water voortbrengen uit de droogste woestijnen als wij Hem vertrouwen.

En die tweede dag?

Dat is natuurlijk de dag van morgen. Morgen met al die mogelijke moeilijkheden, haar gevaren en steile bergtoppen ligt nog ver buiten mijn bereik en is nog niet van mij. In dat opzicht is morgen niets anders dan de zuster van gisteren. Ook morgen behoort slechts toe aan de tijdloze God die zich zonder moeite kan voortbewegen in die beide dagen die voor mij zijn afgesloten.

Ik zal morgen nooit bereiken, want als ik er aankom is morgen veranderd in vandaag. Diezelfde liefdevolle handen die gisteren beheren, houden ook morgen veilig tegen Zijn eeuwige borst geklemd. Vandaag straalt slechts de ster van hoop en wordt mijn pad verlicht door het geloof, dat mij de weg wijst naar morgen. Verder heb ik nog niets te maken met wat er later komen gaat. Alles ligt verankerd in de veilige handen van die hemelse liefde, die verder reikt dan de hoogste ster en dieper gaat dan het diepste punt van de oceaan. Gisteren en morgen zijn van God. Ze zijn nooit van mij en zullen dat ook nooit worden. Wat behoort mij dan toe? Een dag slechts. En dat is vandaag.

